

Р Е Ш Е Н И Е

№ 179

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 24 юни 2013 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на дванадесети юни през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
 ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря И.И.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор С.***, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №176 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ (ИТ) Софийска област (СО) против решение №125 от 15.03.2013 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №641 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е отменено наказателно постановление №23-2303229/06.07.2011 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, издадено срещу „***“ ЕИК ***, седалище и адрес на управление към настоящия момент: гр. П., ул.***, в качество „работодател“, за нарушение по чл. 146, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) като на основание чл. 414, ал. 2 от КТ е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лв.

В жалбата се твърди, че решението на районния съд е неправилно. Жалбоподателят бланкетно и без да сочи конкретни основания за касиране пледира единствено, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и процесното НП са съставени от компетентни органи и със съдържание съответно на изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, с посочени за нарушени законови разпоредби съответни на обстоятелствата по извършване на нарушението, вписани в акта и НП, както и че производството по налагане на административно наказание е протекло без допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на посоченото за нарушител лице. Жалбоподателят твърди още, че тъй като съгласно правилото на чл. 416, ал. 1, изр. 2 от КТ „редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното“, то тежестта за оборване на така установената презумпция била на наказаното лице (в подкрепа на тезата си сочи решение на ВАС по адм. дело №8397 от 2008 г.), което не посочило такива доказателства. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт, като постанови решение по същество, с което процесното НП бъде потвърдено. Пред съда касационният жалбоподател Дирекция „ИТ“ СО не изпраща представител.

Ответникът по жалбата, „***“, гр. П.*** се представлява надлежно от адв. М.***, който от името на дружеството възразява срещу жалбата и моли решението на Районен съд – Перник да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Окръжна прокуратура – Перник, чрез прокурор С.***, дава заключение, че жалбата е неоснователна и атакуваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили писмени доказателства във връзка с касационното обжалване.

Административен съд – Перник в касационен състав, като обсъди доводите на жалбоподателя, доказателствата по делото и извърши служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК въз основа на фактическите заключения на първата съдебна инстанция приема следното:

Решението на районен съд – Перник е валидно. Обективизирано е в необходимата писмена форма, постановено и подписано от съдията, разгледал делото. Правният спор е подсъден на Районен съд – Перник, а едноличния съдебен състав е надлежен съгласно правилата на ЗАНН.

Проверяваният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване.

Вследствие на извършената проверка по същество касационният съд намира жалбата за неоснователна, като съображенията за това са следните:

За да постанови обжалваното решение Районен съд – Перник е приел от фактическа страна, че при извършена от контролни органи на Д „ИТ“ СО на 15.04.2011 г. проверка по спазване на трудовото законодателство на място – на територията на „***“, гр. П.*** в „***“ и на 02.05.2011 г. и по документи в сградата на Д „ИТ“ СО е установено, че „***“ в качеството си на работодател по смисъла на §1, т. 1 от ДР на КТ е допуснал И. В. С.*** – „електротехник“ да положи извънреден труд за второто полугодие на 2010 г. в размер на 163 часа, с което е надвишил продължителността на разрешения в размер на 150 часа извънреден труд за една календарна година.

При така установеното от фактическа страна районният съд при извършваната служебна проверка не е намерил основание да отмени НП поради пороци на производството по налагане на административно наказание.

Разгледал съществото на спора, решаващият състав на Районен съд – Перник след съвкупна преценка на всички представени и събрани по делото писмени и гласни доказателства е постановил, че същите не могат да обосноват извод за осъществяване на вменения на лицето, сочено за нарушител административнонаказателен състав. Предвид доказателствата, на които се е основал и административнонаказващият орган – шест фиша за заплати на посочения по-горе работник, районният съд е приел, че дружеството-работодател не е нарушило правилото на чл. 146, ал. 1 от КТ, тъй като въз основа единствено на данните във въпросните фишове следва еднозначен извод, че часовете извънреден труд не надвишават законово разрешените 150. Касационният съд споделя тази позиция, като не е необходимо да прави нови изчисления. Правилна е преценката на първата съдебна инстанция да се опре на доказателствата такива, каквито са представени от административнонаказващия орган (АНО), на когото е

доказателствената тежест в производството пред съда. Тук е мястото да се отбележи неправилността на твърденията на настоящия жалбоподател, че установената законова презумпция в чл. 416, ал. 1 на КТ в производството пред съда е следвало да бъде оборена от посоченото за нарушител лице. С посочената норма на КТ е придадена предварителна доказателствена сила на редовно съставените по реда на кодекса актове за нарушения. Но това важи единствено за производството пред административнонаказващия орган до издаване на наказателно постановление. До този момент възможността и тежестта да обори предварителната доказателствена сила на акта, лежи у наказаното лице. В производството пред съда обаче тежестта на доказване е за административнонаказващия орган, който е в ролята на обвинител. Същият следва да обоснове и докаже всички описани във връзка с нарушението обстоятелства, защото пред съда АУАН и НП нямат презумптивна доказателствена стойност. Тук фактът на извършване на вмененото нарушение от посоченото в акта и НП лице, подлежи на ново доказване. Така указва и чл. 14, ал. 2 Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), чиито разпоредби се прилагат субсидиарно, съгласно препратката на чл. 84 от ЗАНН и който гласи, че доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. В този смисъл е и Постановление № 10 от 28.IX.1973 г., Пленум на ВС, т. 7.

За пълнота на решението следва да се отбележи правилността на тезата на жалбоподателя, заявена пред първа съдебна инстанция, във връзка с необходимостта в производството по налагане на административно наказание АНО да спази изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като приложи в пълнота и правилото на чл. 52, ал. 4 на ЗАНН преди да издаде НП. В акта и НП липсва пълно и точно описание на нарушението, така че да покрие състав по чл. 146, ал. 1 от КТ. В производството пред АНО не са представени и събрани достатъчно и относими доказателства, които да обосноват издаване на НП. Пред първа съдебна инстанция АНО също не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват ангажиране на отговорност за допускане на полагане на извънреден труд над допустимото. Това е така, тъй като предвид данните по делото, за което не се установи страните и да спорят, в конкретния случай работодателят с изрична заповед за процесния период е въвел в предприятието сумирано отчитане на работното време основавайки се на възможността уредена с чл. 142, ал. 2 от КТ. В акта и НП въобще липсват установявания и изводи във връзка с начина на отчитане на работното време, съответно периода на сумирано изчисляване, въз основа на което да се направи и констатация, че е налице превишаване на максимума, установен с нормата на чл. 146, ал. 1 на КТ. Когато е установен такъв вид отчитане на работното време работодателят изчислява работното време на конкретния работник или служител в края на периода и едва след това, ако нормата на работното време за същия период е превишена ще е налице полагане на извънреден труд. Нормата за работното време ще се определи като броят на работните дни по календар, включени в установения от работодателя период на отчитане, се умножи по нормалната продължителност на работното време, установена за работното място. Часовете, получени над определената норма часове, след превръщане и на нощните часове в дневни, са извънреден труд. Съгласно чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между

нормалната продължителност на дневното и нощно работното време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Проверяващите не са установили начина на отчитане на работното време, както и не са основали изводите си на собствени изчисления или данни съдържащи се в други документи, освен в приложените по преписката фишове за заплата, което в конкретиката на казуса е съвсем недостатъчно да обоснове ангажиране на административнонаказателна отговорност на работодателя за полагане на извънреден труд от негови работници или служители над допустимото по закон.

Предвид гореизложеното, при извършената касационна проверка относно валидност, допустимост и съответствие на атакувания съдебен акт с материалния закон, настоящият съд не установи наличие на пороци, които да съставляват основание за касирането му. Обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила, като касационната жалба ще бъде отхвърлена, поради неоснователност.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №125 от 15.03.2013 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №641 по описа на съда за 2012 г., с което е отменено наказателно постановление №23-2303229/06.07.2011 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу „***“ ЕИК ***, седалище и адрес на управление към настоящия момент: гр. П.***, ул.***, в качество „работодател“, за нарушение по чл. 146, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) за което на основание чл. 414, ал. 2 от КТ е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лв. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2. /п/